

Στον δρόμο απ' την πηγή στη θάλασσα

Παλιότερα προσπαθούσαν να κλείσουν με στόμια τα στόματα εκείνων των λίγων που έβλεπαν την αλήθεια για την κοινωνία και τους θεσμούς της και που ήθελαν να την πουν στους πολλούς.

Τώρα βρήκαν άλλη λύση.

Καλύτερη.

Σε μια πολυδιαφημισμένη –μα ελάχιστα υποστηριγμένη– ελευθερία λόγου, αφήνουν να ακούγονται τα πάντα.

Δεν κλείνουν πια τα στόματα των λίγων.

Κλείνουν τα αυτιά των πολλών.

Ευκολότερο!

Ασφαλέστερο!

Εκπαίδευσαν τον μέσο άνθρωπο να ακολουθεί σαν αμνός.

Τον γαλούχησαν στον φόβο.

Και νάτος τώρα μπροστά μου.

Είναι πλέον επιεικώς βλάκας και ασυγχώρητα δειλός.

Δεν θα ακούσει.

Μα κι αν ακούσει, δεν θα καταλάβει.

Κι αν καταλάβει την αλήθεια, αμέσως θα κατουρηθεί πάνω του.

Αμέσως θα σπεύσει να ξεχάσει και να θυμώσει με τα στόματα.

Η δύναμη της κάθε λέξης παύει να υφίσταται όταν δεν μπορεί να φτάσει απ' την πηγή στον δέκτη.

Τι να το κάνεις βουνίσια εσύ πηγούλα μου, που το νεράκι που αναβλύζει απ' την ψυχή σου είναι δροσερό και θεραπευτικό, διότι είναι φυσικό...

Οι πολλοί θα σε προσπερνούν.

Θα ανοίγουν το μικρό εμφιαλωμένο δοχείο και θα απολαμβάνουν την ασφάλεια της φυλακής τους.

Μα εσύ μη σκας.

Συνέχισε.

Ζήσε την αλήθεια κι ας μην το θέλουν.

Όχι πως κάποτε θα την αναγνωρίσουν.

Μα έτσι απλά, ζήσε την αλήθεια...

μέχρι κάποτε να φτάσεις στην απόλυτη ελευθερία του τέλους...

μέχρι κάποτε να φτάσεις τη λύτρωση...

μέχρι το νεράκι σου να φτάσει στη θάλασσα...

μέχρι το νεράκι σου να επιστρέψει και να ενωθεί με τη θάλασσα.

Δεν θα είναι φυγή.

Θα είναι επιστροφή.

Αυτό η απόλυτη

ελευθερία μου.

Αυτό η μεγαλύτερη

αλήθεια μου.

Αυτό το τέλος

του τώρα του εδώ και του «μου».

ΚΑΤΣΙΛΑΜΠΡΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ
(για όσο ακόμα)